

Oma, mag ik mijn pop terug?

MARK HAAYEMA

met illustraties van Marius van Dokkum

Ik ben Fien
en ik ben zes jaar.

Toen ik vier was,
heb ik een pop gekregen.

Ik noem haar Pop,
want mijn beer heet ook gewoon Beer.

Onze hond heet Herman,
dat heeft papa bedacht.

Mijn pop neem ik overal mee naar toe.

Naar bed, in bad, op vakantie.

Op vrijdag mag ze mee naar school.

In mijn rugzak.

Dit is oma.

Ik had ook een opa,
maar die is er niet meer.

Hij zit in het fotolijstje op de kast.

Elke zondag ga ik bij oma spelen.

Ze woont in een flatgebouw.

Daar wonen heel veel opa's en oma's.

Sommige oma's wonen alleen
of met een andere opa of oma.

Anderen met een parkiet of een vis.

Mijn oma heeft heel veel vel.

Veel meer dan eigenlijk op haar hoofd past.

Daardoor lijkt ze een beetje verfrommeld.

Net een rozijntje dat vroeger
een druif was.

Ook zit haar mond los.

Ze kan al haar tanden er in één keer uithalen.

Ze slapen in een glas water.

Oma loopt met een rekje.

Zonder rekje valt ze om.

Dat is een keer gebeurd,
toen was oma gebroken
en moest ze naar het ziekenhuis.

Oma en ik spelen altijd spelletjes.

In haar kamer is het lekker warm
en het ruikt precies zoals bij ons op zolder.

Als ik binnenkom, staat ze met
een koektrommel in haar handen.

De koekjes zijn veel zachter
dan bij mij thuis.

